



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: J. P., narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Petrem Bauerem, advokátem,
sídlem Jinonická 804/80, 158 00 Praha 5,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. MPSV-2021/134810-916,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši 4 719 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. MPSV-2021/134810-916, jímž bylo zamítnuto její

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 13. 5. 2021, č. j. 7739/2021/BIL. Tímto rozhodnutím úřad práce zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od února 2021 a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně, neboť žalobkyně se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že v řízení došlo k zásadnímu rozkolu mezi jejím faktickým zdravotním stavem a závěry posudkových lékařů. Konstatovala, že čelila útokům a zaujatosti lékařů a správních orgánů vůči své osobě; byla považována za simulanta. Zdůraznila, že si své zdravotní potíže nevymýšlí, skutečně nemůže chodit, je nepohyblivá, špatně vidí a slyší, má výrazné problémy s páteří, není schopna si obstarat základní životní potřeby a je neustále plně závislá na pomoci svého okolí. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že se zvládá oblékat a obouvat a provádět osobní tělesnou hygienu, a označila jej za neodůvodněný. Podle žalobkyně vzbuzuje postup správních orgánů a jejich rozhodování velké pochybnosti, a proto je namíste v rámci soudního řízení posoudit její zdravotní stav a schopnost zajistit si základní životní potřeby znaleckým posudkem, který vyvrátí nesprávný závěr žalovaného, že je závislá toliko ve stupni I.
3. Podle žalobkyně je zcela na místě, aby jí byl příspěvek na péči zvýšen. Podotkla, že na základě napadeného rozhodnutí je jasné, že její závislost na péči jiné fyzické osoby je minimálně na hraně stupně I a II. Upozornila na to, že mezi oběma stupni příspěvku na péči je významný finanční rozdíl, zvýšení by tedy významně zvýšilo její životní standard a získala by také možnost pořídit si vhodné zdravotní pomůcky a doplňky.
4. Žalobkyně dále namítala, že sociální šetření u ní bylo provedeno formou dotazníku na dálku místo osobního sociálního šetření v jejím obydlí. Uvedla, že z § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách vyplývá, že šetření provádí sociální pracovník a jedná se o osobní pozorování a posuzování relevantních skutečností. Postup úřadu práce se podle žalobkyně opíral o interní instrukci náměstka ministra a byl odůvodněn situací související s pandemií COVID-19, nicméně instrukce mířila na dobu nouzového stavu, který skončil dne 11. 4. 2021. Žalobkyně zdůraznila, že úřad práce získával podklady pro rozhodnutí do 21. 4. 2021 a rozhodl až dne 13. 5. 2021, tudíž měl více než měsíc na doplnění řádného a zákonného sociálního šetření, což však neučinil. Dodala, že předmětná instrukce byla v rozporu se zákonem o sociálních službách, tudíž argument rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 104/2012 není přílehlavý.
5. Nezákonnost spatřovala žalobkyně v tom, že nebyla osobně vyšetřena posudkovou komisí, a to za situace, kdy ji osobně neviděli ani sociální pracovníci, neboť sociální šetření se nekonalo. Odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 34 A 9/2020 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 82/2011. Podle žalobkyně byly její účast při jednání posudkové komise a osobní vyšetření namíste, a pokud je nešlo v určitém termínu realizovat, bylo třeba se domluvit na jiném termínu, o který ostatně i žádala. Dodala, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

alibistická poznámka žalovaného, že žalobkyně nebo její zmocněnec souhlasili s posouzením bez osobní účasti žalobkyně, na tom nic nemění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zdravotní stav žalobkyně posoudila Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), jejíž posudek je úplným a stěžejním důkazním prostředkem, na základě kterého bylo rozhodnuto. Nepřítomnost žalobkyně nebyla podle názoru žalovaného v rozporu s právními předpisy, neboť doložená podkladová dokumentace byla dostatečná a objektivní k posouzení zdravotního stavu bez přítomnosti žalobkyně. Zmocněnec žalobkyně navíc žalobkyni z jednání komise telefonicky omluvil a souhlasil s projednáním věci bez jejich účasti. Ohledně sociálního šetření provedeného formou dotazníku z důvodu pandemie odkázal žalovaný plně na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Další podání žalobkyně

7. V replice ze dne 22. 12. 2021 žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci a uvedla, že se s ní žalovaný ve svém vyjádření vůbec nevypořádal. Dodala, že skoro po dvou letech pandemie by správní orgány měly být schopny se přizpůsobit situaci, řádně fungovat a nezkracovat práva a zájmy účastníků řízení.
8. Spolu s vyjádřením ze dne 25. 2. 2022 předložila žalobkyně soudu aktuální lékařskou zprávu ze dne 2. 2. 2022 vyhotovenou MUDr. G., který podle ní nemá pochybnosti o přiznání příspěvku na péči v příslušné výši. Uvedla, že tato lékařská zpráva je ve významném rozporu s posudkovými závěry žalovaného. Podle názoru žalobkyně z této lékařské zprávy jasně vyplývá, že je zcela nemohoucí, nesoběstačná a 24 hodin denně odkázána na pomoc jiné fyzické osoby.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost

napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný neodůvodnil svůj závěr, že se žalobkyně zvládá oblékat a obouvat a provádět osobní tělesnou hygienu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný vycházel z posudku posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, který v odůvodnění rovněž podrobně citoval. Žalovaný označil tento posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý. K *oblékání a obouvání* žalovaný z předmětného posudku akcentoval, že žalobkyně neměla deklarovanou slepotu, ani deklarované závažné funkční postižení horních končetin včetně jemné motoriky, ani závažné postižení dolních končetin, a proto posudková komise nenašla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání této základní životní potřeby. Dále konstatoval, že *tělesnou hygienu* byla žalobkyně schopna vykonávat samostatně s pomocí k tomu určených facilitátorů, tj. madel, protiskluzné podložky, sedačky přes vanu, apod.
13. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „[ú]čelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“ Podle zdejšího názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Vycházeje z těchto úvah a zjištění zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
14. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky řízení není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká, asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

15. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách platí, že *„[o]soba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,*
- b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,*
- c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,*
- d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,*

a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.“

16. Z § 9 téhož zákona vyplývá, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví (ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem), osobní aktivity a péče o domácnost (nehodnotí se u osob do 18 let věku). Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevychází z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

17. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (srov. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách). Tímto předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Podle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky platí, že „[p]ři hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.“ Z § 2a této vyhlášky plyne, že „[p]okud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ Podle § 1 odst. 4 dané vyhlášky platí, že „[z]a neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.“

18. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby:

- a) Mobilita – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat: 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
- b) Orientace – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, 2. mít přiměřené duševní kompetence, 3. orientovat se osobou, časem a místem, 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, 5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
- c) Komunikace – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, 2. chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, 3. vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, 4. porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, 5. používat běžné komunikační prostředky.
- d) Stravování – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní

režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

- e) Oblékání a obouvání – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.*
 - f) Tělesná hygiena – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holt se.*
 - g) Výkon fyziologické potřeby – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky.*
 - h) Péče o zdraví – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.*
 - i) Osobní aktivity – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, 2. plánovat a uspořádat osobní aktivity, 3. styku se společenským prostředím, 4. stanovit si a dodržet denní program, 5. vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.*
 - j) Péče o domácnost – *Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, 2. manipulovat s předměty denní potřeby, 3. obstarat si běžný nákup, 4. ovládat běžné domácí spotřebiče, 5. uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, 6. vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, 7. obsluhovat topení, 8. udržovat pořádek.*
19. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že „[p]ři posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.“
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 2. 2021 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. S ohledem na epidemiologickou situaci související s pandemií viru COVID-19 a podle Rozhodnutí krizového štábu žalovaného ze dne 9. 9. 2020 byla žalobkyně dne 18. 2. 2021 písemně vyzvána k vyplnění zjišťovacího dotazníku v souvislosti s provedením sociálního šetření. Z tohoto dotazníku ze dne 23. 2. 2021 vyplněného manželem žalobkyně, který je zároveň její pečující osobou, vyplynulo, že žalobkyně potřebuje pomoc při všech deseti základních životních potřebách. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 19. 4. 2021 dospěla posudková lékařka Okresní správy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

sociálního zabezpečení Teplice MUDr. J. A. k závěru, že žalobkyně nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě tohoto posudku úřad práce rozhodnutím ze dne 13. 5. 2021, č. j. 7739/2021/BIL, zamítl návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně od února 2021. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že nesouhlasí s hodnocením svého zdravotního stavu a přeje si účastnit se jednání posudkové komise, aby tato mohla zhodnotit její zdravotní stav.

21. V odvolacím řízení si žalovaný nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci“) pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkové komise. Z tohoto posudku soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. H. H., lékařka MUDr. P. K. (odbornost – neurologie) a tajemnice L. W.], posudek ze dne 22. 7. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, a to v nepřítomnosti žalobkyně. V den jednání posudkové komise zmocněnec žalobkyně telefonicky omluvil neúčast žalobkyně s tím, že se nemají možnost dostat do Ústí nad Labem, ale souhlasí s tím, že zdravotní stav žalobkyně bude posouzen bez jejich osobní účasti. Posudková komise vycházela při posudkovém zkoumání z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, ze spisu odvolacího orgánu, ze sociálního šetření ze dne 23. 2. 2021, ze zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. Ch., z lékařských zpráv MUDr. J. ze dne 10. 12. 2020 a 24. 6. 2021, MUDr. K. ze dne 8. 7. 2021, MUDr. G. ze dne 21. 6. 2021, ze zprávy z laboratorního vyšetření Oddělení klinické biochemie EUC Klinika Ústí nad Labem ze dne 21. 4. 2021, z lékařské zprávy z ORL ambulance Bílina (MUDr. M.) ze dne 18. 2. 2021, z lékařských zpráv MUDr. A. ze dne 22. 1. 2021, MUDr. D. ze dne 4. 2. 2021, MUDr. M. ze dne 21. 9. 2020, MUDr. B. ze dne 13. 1. 2021, ze zprávy z očního vyšetření v Premium Clinic s. r. o. ze dne 9. 3. 2021 a z lékařských zpráv MUDr. D. ze dne 21. 10. 2020, MUDr. S. ze dne 23. 2. 2021 a MUDr. O. ze dne 2. 2. 2021.
22. Posudková komise konstatovala, že žalobkyně je osobou starší osmnácti let, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť nezvládá základní životní potřeby mobility, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Posudková komise uvedla, že ve zdravotním stavu žalobkyně dominuje emočně nestabilní porucha osobnosti. K sociálnímu šetření provedenému formou dotazníku posudková komise konstatovala, že ačkoli jej podrobně prostudovala a vzala v úvahu, musela při svém hodnocení vycházet zejména z funkčních důsledků zdravotního postižení. Dále posudková komise uvedla, že se plně ztotožňuje se závěrem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, neboť u žalobkyně nebylo z funkčního hlediska prokázáno těžké pohybové postižení. Nicméně s ohledem na polymorbiditu žalobkyně a vertigo ponechala posudková komise zcela hraničně základní životní potřebu mobility jako samostatně nezvládanou. Posudková komise uvedla, že nenalezla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání, neboť žalobkyně nemá ani prokázanou slepotu, ani deklarované závažné funkční postižení horních končetin včetně jemné motoriky ani závažné funkční postižení dolních končetin. K základní životní potřebě tělesné hygieny posudková komise uvedla, že tuto potřebu je žalobkyně schopna vykonávat samostatně s pomocí k tomu určených facilitátorů. K základní životní potřebě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

výkon fyziologické potřeby posudková komise uvedla, že nebyl prokázán ve zdravotním stavu žalobkyně objektivní korelát k samostatnému nezvládání v přijatelném standardu. Důvod, proč žalobkyni manžel podle dotazníku přebaluje, posudková komise nezjistila. Rovněž k nezvládání základních životních potřeb orientace a komunikace nenalezla posudková komise objektivní funkční korelát ve zdravotním stavu žalobkyně. Posudková komise si vyžádala zdravotní dokumentaci, zda u žalobkyně nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu vlivem interních onemocnění, zhoršením smyslových funkcí či pohybových v důsledku úrazu či degenerativních změn kloubních, ale ani tyto skutečnosti nebyly ve zdravotním stavu žalobkyně zjištěny, stejně jako nebylo zjištěno závažné duševní onemocnění. Na základě tohoto posudku posudkové komise vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

23. Zdejší soud připomíná, že k otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, jenž např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, vyslovil, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Zdůraznil, že „[n]a výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, kde zdůraznil, že „[v] řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona ... o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
24. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, Nejvyšší správní soud shrnul, že „... pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.“ Nejvyšší správní soud podotkl, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků, a uzavřel, že posudek, který nesplňuje požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem.
25. Vycházejí z citované judikatury zdejší soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, jestliže v rámci odvolacího řízení nechal v intencích § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách vypracovat posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, neboť žalobkyně rozporovala závěry obsažené v rozhodnutí úřadu práce, jež vycházelo z posudku o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

zdravotním stavu žalobkyně ze dne 19. 4. 2021. Soud zároveň považuje za nutné zdůraznit, že za zvládnuté se považují i takové základní životní potřeby, které jsou zvládány v přijatelném standardu za pomoci různých kompenzačních pomůcek (francouzské hole, brýle, naslouchadla) či facilitátorů. Tento přijatelný standard však neznamená to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím neomezeným jedincem, snížená kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na péči.

26. S ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřenou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu se soud zaměřil za na to, zda je posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobkyně podle právní úpravy příspěvku na péči.
27. Soud shledal, že posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 se opíral o dostatečné podklady, vzal v potaz výsledky sociálního šetření ze dne 23. 2. 2021, lékařské nálezy odborných lékařů a zdravotní dokumentaci praktického lékaře. Posudková komise se v posudku vyjádřila ke všem žalobkyní zpochybňovaným základním životním potřebám a poznatkům ze sociálního šetření a své závěry dostatečně odůvodnila. Soud tedy vyhodnotil posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 jako přesvědčivý, úplný a objektivní. Posudek podle názoru soudu dostatečně objektivizoval zdravotní stav žalobkyně a její schopnost zvládat základní životní potřeby, vyjádřil se k žalobkyní namítaným základním životním potřebám oblékání a obouvání a tělesné hygieny. Posudková komise rozvedla, z jakých důvodů považuje tyto základní životní potřeby za zvládnuté. Soud neshledal potřebu, aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť její zdravotní stav byl posouzen na sobě nezávislou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice a posudkovou komisí, přičemž obě dospěly k stejnému závěru. Posudková komise se ve svém závěru rovněž vypořádala s tvrzeními manžela žalobkyně uvedenými v sociálním šetření. Posudková komise i posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice vysvětlily, proč uznaly jako nezvládnuté pouze čtyři základní životní potřeby, a nikoli deset, jak vyplynulo ze sociálního šetření. Námitku nedostatečného zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně tedy soud shledal nedůvodnou.
28. Pokud jde o nesouhlas žalobkyně se závěrem žalovaného, že se zvládá oblékat a obouvat a provádět osobní tělesnou hygienu, soud konstatuje, že žalobkyně v této souvislosti nepřednesla žádnou konkrétní argumentaci, na kterou by soud mohl věcně reagovat. Soudu proto nezbyvá než odkázat na jednoznačné a srozumitelné odůvodnění napadeného rozhodnutí a posudku posudkové komise, ve kterých je řádně vysvětleno, proč zmíněné dvě základní životní potřeby nelze hodnotit jako nezvládnuté.
29. K tvrzení žalobkyně, že v řízení došlo k zásadnímu rozkolu mezi jejím faktickým zdravotním stavem a závěry posudkových lékařů, soud podotýká, že žalobkyně vnímá svůj zdravotní stav ryze subjektivně, zatímco posudkové lékařky vycházely z lékařských zpráv jednotlivých odborných lékařů a zdravotní stav žalobkyně posoudily objektivně. Soud nijak nepochybňuje, že zdravotní stav působí žalobkyni v jejím životě řadu komplikací a omezení, nicméně zdůrazňuje, že důvodem pro přiznání nároku na určitou výši příspěvku na péči (určitý stupeň závislosti) nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, což se v tomto případě nestalo. Soud zároveň neshledal, že by žalobkyně čelila

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

tvrzeným útokům a zaujatosti lékařů a správních orgánů vůči své osobě, ani že by byla považována za simulanta. Samotná skutečnost, že posudková komise z objektivního hlediska vyhodnotila zdravotní stav žalobkyně a zvládání základních životních potřeb jinak, než jak to subjektivně vnímá žalobkyně a její manžel, rozhodně nepředstavuje útok na žalobkyni ani nezakládá podjatost lékařů či správních orgánů.

30. Na okraj k tomu soud doplňuje, že pokud se její zdravotní stav zhoršil, může si žalobkyně opětovně požádat o změnu výše přiznaného příspěvku na péči. V rámci tohoto řízení by pak bylo znovu na základě nového sociálního šetření a aktuálních lékařských zpráv hodnoceno, zda jednotlivé základní životní potřeby zvládá v přijatelném standardu, či nikoli.
31. Jakkoli soud chápe argument žalobkyně, že by zvýšení příspěvku významně zvýšilo její životní standard a získala by také možnost pořídit si vhodné zdravotní pomůcky a doplňky, žalobkyně by si měla uvědomit, že důvodem pro zvýšení příspěvku na péči může být pouze to, že objektivně nezvládá více základních životních potřeb. Nic takového však ve správním řízení nebylo prokázáno, a proto správní orgány nemohly její žádosti o zvýšení příspěvku na péči vyhovět. Pokud jde o nákup zdravotních pomůcek a doplňků, soud poznamenává, že existují i jiné dávky, které případně žalobkyně může za tímto účelem čerpat.
32. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že nebyla osobně vyšetřena posudkovou komisí. Žalobkyně v této souvislosti upozornila na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44, vyslovil, že *„[p]římé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu.“* Na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu však navázala další judikatura, která požadavek přímého osobního vyšetření relativizovala. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, uvedl, že *„... úkolem posudkových lékařů i PK MPSV primárně není vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem. Lékař či PK MPSV sice mohou v případě pochybností o průkaznosti některých nálezů provést při jednání orientační vyšetření posuzované osoby, není to však zákonem předepsáno a případné závažné pochybnosti o zdravotním stavu by musely být řešeny vysláním posuzované osoby k vyšetření na některém z klinických pracovišť.“* Obdobné závěry vyplývají též z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Ads 254/2016-64, nebo ze dne 15. 8. 2018, č. j. 3 Ads 212/2017-25. S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za příléhavý také pro projednávanou věc.
33. Podle názoru soudu nebylo povinností posudkové komise provést přímé osobní vyšetření žalobkyně, pokud byla schopna její zdravotní stav a zvládání základních životních potřeb řádně posoudit na základě dostupné lékařské dokumentace a výsledku sociálního šetření. Přesně taková situace v projednávané věci nastala, neboť posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů, které jí umožnily řádně posoudit všechny relevantní skutečnosti. Soud zároveň podotýká, že je plně v kompetenci posudkové komise rozhodnout, zda je osobní účast posuzované osoby nezbytná, či nikoli. V projednávané věci posudková komise v protokolu o jednání ze dne 22. 7. 2021 výslovně uvedla, že

podkladovou dokumentaci shledala dostatečnou k posouzení zdravotního stavu žalobkyně bez její osobní účasti a k přijetí posudkového závěru.

34. Pro úplnost soud dodává, že sama žalobkyně ani netvrdila, že by posudková komise neměla k dispozici některé konkrétní lékařské zprávy, resp. že by podkladová dokumentace neumožňovala náležité posouzení jejího zdravotního stavu. Žalobkyně se pouze domáhala osobní účasti u jednání posudkové komise, a to navzdory tomu, že se z předmětného jednání prostřednictvím svého zmocněnce omluvila a souhlasila s tím, aby byl její zdravotní stav posouzen bez její osobní účasti (srov. protokol o jednání posudkové komise ze dne 22. 7. 2021). Soud proto uzavírá, že žalobkyně byla k jednání posudkové komise řádně předvolána, nicméně se z tohoto jednání omluvila, aniž by požadovala náhradní termín. Její nepodložené tvrzení, že žádala o jiný termín, nemá podle zjištění soudu oporu ve správním spisu. Za situace, kdy žalobkyně souhlasila s tím, aby posudková komise posoudila její zdravotní stav v její nepřítomnosti, vyhodnotil soud argument žalovaného, že žalobkyně nebo její zmocněnec souhlasili s posouzením bez osobní účasti žalobkyně, jako přiléhavý, a nikoli alibistický, jak žalobkyně tvrdila v žalobě.
35. Žalobkyně by si navíc měla uvědomit, že případné osobní vyšetření posudkovou komisí by bylo toliko orientační, neboť primárním podkladem pro posudkovou komisi jsou vždy nálezy odborných lékařů, které pak posudková komise hodnotí z posudkově-lékařského hlediska. Dostatečným důvodem pro přímé osobní vyšetření žalobkyně posudkovou komisí není podle názoru soudu ani fakt, že žalobkyni neviděli sociální pracovníci. Posudková komise totiž měla k dispozici dotazník, který žalobkyně vyplnila společně se svým manželem a v němž k jednotlivým otázkám uvedli veškeré skutečnosti, jež považovali za podstatné. Obsah tohoto dotazníku vzala posudková komise v potaz a porovnávala jej s jednotlivými lékařskými zprávami o zdravotních obtížích žalobkyně, jimiž se velmi podrobně zabývala. I z tohoto pohledu považuje soud podklady, z nichž posudková komise vycházela, za dostatečné a její výsledný posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý. Námitku žalobkyně požadující přímé osobní vyšetření posudkovou komisí tudíž soud neshledal důvodnou.
36. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že u ní bylo provedeno sociální šetření formou dotazníku na dálku namísto osobního sociálního šetření u ní doma a že se tento postup opíral pouze o interní instrukci náměstka ministra.
37. Soud nejprve poznamenává, že nepříznivá epidemiologická situace způsobená celosvětovou pandemií viru COVID-19 přetrvávala v České republice i po skončení nouzového stavu dne 11. 4. 2021. V souladu se zásadami činnosti správních orgánů veřejná správa nesměla rezignovat na plnění své činnosti tím, že by úkony ve správních řízeních odložila na konec nouzového stavu nebo pandemie. V návaznosti na tento požadavek vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí instrukci náměstka pro řízení sekce 7 č. 2/2021, kterou upravilo postup při provádění sociálního šetření za účelem poskytování příspěvku na péči po dobu trvání nouzového stavu vyhlášeného podle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a změně dalších zákonů. Na tuto instrukci lze podle názoru soudu vztáhnout závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 104/2012-40: „... metodické pokyny coby interní (v určitých případech též normativní) akty správních úřadů mohou být za předpokladu, že nejsou v rozporu se zákonem, pramenem uznávané správní praxe, která může poskytovat oporu pro rozhodování v jednotlivých případech, a správní soudy mohou takovou ustálenou správní praxi využít při přezkumu správních aktů.“ K obdobným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 12. strana)

závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS. Vycházejí z této judikatury zdejší soud konstatuje, že sociální šetření provedené formou zmíněného dotazníku se od standardního sociálního šetření liší pouze v tom, že dotazník nevyplňuje sociální pracovník. Tato odchylka od textu § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách nezpůsobuje podle názoru soudu nezákonnost zmíněné instrukce, neboť šlo o zcela mimořádné řešení vyžadované mimořádnou pandemickou situací. Lpění na sociálním šetření prováděném sociálními pracovníky by představovalo nepřiměřené zdravotní riziko pro všechny zúčastněné osoby, případně by mohlo paralyzovat všechna probíhající řízení o příspěvku na péči. Soud proto považuje nahrazení sociálního šetření dotazníkem směřujícím ke zjištění stejných informací, jaké zjišťoval sociální pracovník, po dobu trvání nouzového stavu za legitimní a nikoli nezákonné.

38. Pro projednávanou věc je podstatné rovněž to, že předmětný dotazník žalobkyně se svým manželem vyplnila dne 23. 2. 2021, tj. za trvání nouzového stavu a v souladu s uvedenou instrukcí. Samotná skutečnost, že nouzový stav skončil dříve, než úřad práce vydal své rozhodnutí, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod ke zpochybnění uvedeného postupu a obsahu předmětného dotazníku. Soud proto nesdílí názor žalobkyně, že měl úřad práce po skončení nouzového stavu doplnit sociální šetření. Takový postup by se přičil zásadám procesní ekonomie a rychlosti řízení. Pokud byl po dobu nouzového stavu za adekvátní substitut sociálního šetření považován dotazník, který byl navíc strukturován shodně jako sociální šetření prováděné pracovníkem úřadu práce v bydlíšti posuzovaného (zde žalobkyně), nedávalo by smysl tento dotazník po skončení nouzového stavu doplňovat či nahrazovat sociálním šetřením. Soudu navíc není zcela jasné, proč žalobkyně namítá, že sociální šetření provedené formou dotazníku bylo k její tíži (zkrátilo její práva a zájmy), když tento dotazník vyplňovala společně s manželem, nic jim nebránilo tam uvést veškeré skutečnosti, které považovali za relevantní, a přimět tak správní orgány, aby se všemi těmito skutečnostmi zabývaly. Soud připomíná, že sociální šetření je jen jedním z více podkladů pro rozhodnutí ve věci příspěvku na péči. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že i kdyby předmětná instrukce byla v rozporu se zákonem o sociálních službách, je otázkou, nakolik by v tomto případě mohlo formální porušení právního předpisu, navíc za výjimečné epidemiologické situace a nouzového stavu, zasáhnout do práv žalobkyně. Poznámku žalobkyně, že skoro po dvou letech pandemie by správní orgány měly být schopny se přizpůsobit situaci, řádně fungovat a nezkracovat práva a zájmy účastníků řízení, proto soud pokládá spíše za obecný povzdech, když v tomto ohledu žalobkyně nijak poškozena nebyla.
39. K lékařské zprávě MUDr. G. ze dne 2. 2. 2022, kterou žalobkyně předložila soudu s tím, že zmíněný lékař nemá pochybnosti o přiznání příspěvku na péči v příslušné výši, soud podotýká, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud proto nemohl k předmětné lékařské zprávě přihlídnout a ani vzít v potaz skutečnosti, které podle žalobkyně MUDr. G. dovodil. Pro posouzení důvodnosti žaloby je totiž podstatné výhradně to, jaký byl zdravotní stav žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. 13. 8. 2021), nikoli již po tomto datu. Žalobkyně má možnost podat novou žádost, a zahájit tak nové správní řízení, ve kterém může nové lékařské zprávy předložit a prokázat, že se její zdravotní stav zhoršil.

40. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Žalobkyní navržené dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví posudkové lékařství, soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost. Zdravotní stav žalobkyně byl totiž dostatečně posouzen posudkovou komisí a nový posudek nebylo třeba vyžadovat, když žalobkyně nijak relevantně nezpochybnila závěry posudku posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, ze kterého vycházel při svém rozhodování žalovaný a který soud shledal úplným, objektivním a přesvědčivým.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
43. Právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 15 Na 212/2021-24, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v celkové výši 4 719 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za tři úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, podání žaloby a repliky – 2x § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 819 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r
samosoudce